

Voor dag en blauw

door: Lindsay de Sain - Vallen

Naast me klinkt gesnurk. Zijn arm ligt bovenop me en zijn vingers omklemmen de ribben onder mijn borst. Voorzichtig schuif ik centimeter voor centimeter naar de rand van het bed. Langzaam. Op het moment dat ik mijn lichaam volledig onder hem vandaan trek, landt zijn arm met een zachte plof op het matras. Het snurken stopt en ik houd mijn adem in. Dan begint het ritme van zijn gesnurk opnieuw.

Muisstil rol ik uit bed en loop op mijn tenen naar de gang. Ik kom langs de grote kledingkast en zie in het voorbijgaan mijn spiegelbeeld. Een ingevallen gezicht en donkere vlekken op mijn naakte lijf. In het schemer lijken het haast donkerblauwe bloemen, uitgewaaierd over mijn dijen, mijn buik en bovenbenen. Altijd precies onder mijn kleding verstopt. Niemand kan het zien. Ik kan het alleen maar voelen. Maar zelfs voelen lukt me de laatste tijd niet meer. Mijn lijf is als een schild geworden. Het lijkt soms niet meer bij mij te horen.

Zachtjes zet ik mijn voet op de bovenste trede. De trap kraakt. Luid. Shit. Ik had de eerste trede moeten overslaan. Altijd de eerste trede overslaan. De eerste trede kraakt. Hij houdt niet van gekraak. Ik bevries en verwacht ieder moment zijn hand die me bij mijn haren grijpt en me terug de slaapkamer mee in sleurt. Mijn hart klopt zo hard dat ik bang ben dat hij er wakker van wordt. Na tien tellen realiseer ik me dat hij ongestoord doorsnurkt. Ik ontdooi uit mijn bevroren houding en sluip verder de trap af.

Beneden pak ik de rugtas die ik in de voorraadkast heb verstopt. Hij heeft hem niet gezien. Hij heeft het niet gemerkt. Anders had ik het wel gemerkt. Oh, reken maar dat ik het had gemerkt. Ik haal mijn joggingbroek en hoodie uit de tas en kleed me aan. Dan stap ik voorzichtig in mijn sneakers en doe de rugzak om, gevuld met wat ondergoed, sokken, een jeans en een t-shirt.

De voordeur zit op slot. Zoals altijd. Vertrouwen is goed, controle is beter. Hij slaapt met de sleutels onder zijn kussen. Maar het is warm. Het is veel te heet voor deze tijd van het jaar. Dat stoort hem. Hij houdt niet van de hitte. Daarom staat het raam naar de achtertuin op een kier. Ik wurm mezelf door de opening. Ik haal mijn wijsvinger open aan een spijker, maar ik geef geen kik. Dan sta ik in de tuin. De sleutel van het hek om de tuin ligt ook onder zijn kussen. Hoewel ik allang niet meer in God geloof, merk ik dat ik binnensmonds een mantra herhaal. Alsjeblieft, laat de kliko op dezelfde plaats staan als waar ik hem gisteren strategisch heb neergezet. Alsjeblieft, laat de kliko op dezelfde plek staan als waar ik hem gisteren heb neergezet. Please, laat de kliko nog op zijn plek staan. Als ik de tuin inkijk, lijkt het alsof God aan mij persoonlijk wil bewijzen dat hij toch bestaat.

Ik klim voorzichtig bovenop de kliko. Het is vroeg en donker. De stad is nog niet wakker. Een kat schiet weg. Mijn ogen worden vochtig. Ik kijk nog één keer achterom. Daarna veeg ik de tranen van mijn wangen en beloof mezelf plechtig nooit meer achterom te kijken. Ik klim vanaf de kliko over het tuinkek. Met een zachte plof land ik op mijn hurken op de straattegels. Dan sta ik op en loop weg. **Voor dag en blauw.**